

[Kim Behnke]

Mange af de korrekte analyser, også den Jørgen Rosted er kommet med, giver det forkerte svar, at løsningen på det er, at man så giver tilskud til folk, for tilskuddene skal finansieres af andre skatteydere. Løsningen er ikke at gå ad den vej, løsningen er, at man erkender, at det, der skal til, er markant lavere skatter, sådan at de mennesker, der har de laveste indkomster, rent faktisk får det bedre, og at vi alle sammen, eller rettere sagt flest muligt af os, er i stand til at klare os selv.

Det kan godt være, at finansministeren mener, at det er et samfund, han ikke bryder sig om at leve i; men det skyldes jo alene, at den bedste definition på frihed er den, som økonomien Hayek er kommet med, nemlig at frihed er fravær af tvang, og at finansministeren både politisk, ideologisk og personligt ønsker at leve i et samfund med tvang, hvor politikere, embedsmænd og staten kan regulere folks tilværelse. Det er klart, det er ikke det samfund, jeg og Fremskridtspartiet ønsker at leve i.

Det er fair nok at have den ideologiske holdning, men det er ikke fair at kalde det et vrangbillede, når jeg er dybt, dybt bekymret for de hjemløse, ventelistepatienterne, de sindslidende, de pensionister, der ikke kan få plejehjemsplads osv. At kalde det et vrangbillede er arrogant, og det hører ingen steder hjemme, når der faktisk i en debat som denne tales bekymret om de problemer, vores samfund har. Man burde i stedet spørge, hvad vi kan gøre for at løse de problemer, og dér er regeringen stadig væk svar skyldig.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg har lagt mærke til, at der er nogle bestemte oppositionspolitikere, der tror, at de har gjort sig godt, hvis jeg har hævet stemmen lidt, så at sige, for så er jeg nok pirrelig eller prikken.

Jeg vil medgive én ting, og det er, at for mig personlig er der ikke gået så meget følelse tabt af at være i politik, at jeg ikke kan blive forarget over at høre folk, som ved bedre, stå heroppe og fortælle noget, som kun har et eneste formål, nemlig at skabe ubegrundet frygt og mistillid ude i befolkningen eller, når vi snakker om valutaen, ude på markederne.

Det synes jeg er udtryk for et kedeligt menneskesyn – da det nu er blevet bragt ind i debatten – og en usympatisk politisk stil. Det kan

jeg stadig væk blive ophidset over. Det synes jeg ikke er godt. Jeg synes ikke, at det højner kvaliteten af den politiske debat. Men jeg havde nær sagt: Lad os få eksemplet på den folkepensionist, der alene får grundbeløbet, som ikke får udbetalt mere i 1994 end i 1993. Lad os starte fra den ende af for ligesom at få afmystificeret eksemplet i denne diskussion med levende eksempler.

Jeg vil meget gerne – det kom som fra himlen i diskussionen om de beskidte tricks, som jeg karakteriserede Venstres indsats i valutadebatten som – sige, at det faktisk ikke var et udtryk, jeg selv havde fundet på; det var et citat, og jeg beklager over for formanden, at jeg ikke fik anført det som et citat. Det var et citat af den kendte politiske kommentator Frank Dahlgaard, der i Berlingske Tidende dagen efter, at den tidligere økonomi- og skatteminister havde startet denne her kampagne, skrev en kommentar. Han skrev:

»Politik er fuld er beskidte tricks. Når det gælder den økonomiske politik, er der imidlertid visse tricks, man ikke betjener sig af, fordi de er for beskidte, fordi de kan skade økonomi og beskæftigelse i et uoverskueligt omfang. Et af disse fredhellige områder er valutakurspolitikken. Det er en uskreven regel, at man ikke bagtaler den danske krone, ikke noget med at skabe unødigt mistillid om kronekursen. Opstår der nemlig tvivl om regeringens vilje til at fastholde kursen, vil det øjeblikkelig føre til kursfald og rentestigning, og stigende renter stopper byggeri og investeringer. Resultat: endnu flere arbejdsløse.«

Derefter fabulerer hr. Frank Dahlgaard lidt over, hvorfor hr. Fogh Rasmussen mon har gjort det alligevel, og hvorfor det er ubegrundet, og så skriver han:

»Det kan kun være, fordi hr. Fogh Rasmussen vil have renten op, vil forhindre det økonomiske opsving i at gå i gang. . .«

Og han slutter af med:

»At skabe mistillid til regeringens og Nationalbankens kronepolitik, det er det værste, man kan gøre, det er sætte partitaktik over landets interesser og er forkasteligt. Det var med god grund, at vi på tv-skærmen i sidste uge så en vred finansminister.«

Jeg synes, at det, hr. Frank Dahlgaard skriver i den kommentar, er meget fornuftigt. Det kan der ikke siges så meget mere om, end der er sagt.